

чином, пріоритетність сталому розвитку належить структурно-функціональним параметрам живих систем, які можуть однаково застосовуватись як до будь-яких організмів незалежно від їх систематичного положення, так і до їх сукупності, взаємозв'язку і взаємозалежності [3, с. 131].

Список використаних джерел:

Національна екологічна політика України: оцінка і стратегія розвитку / Міністерство охорони навколишнього природного середовища України ; Програма розвитку ООН ; Глобальний екологічний фонд – Офіц. вид. – К. : Copyright, 2007. – 184 с.

Вернадский В.И. Начало и вечность жизни / В.И. Вернадский. – М. : Советская Россия, 1989. – 704 с.

Вишневська О.М. Природно-ресурсна основа розвитку аграрного сектора: теоретичні і практичні аспекти [монографія] / О.М. Вишневська, Н.В. Бобровська. – Миколаїв : ФОП Швець В.Д., 2015. – 180 с.

УДК:504:339.9

**АДАПТАЦІЙНИЙ ПІДХІД У КОНТЕКСТІ ЗБЕРЕЖЕННЯ
НАВКОЛИШНЬОГО ПРИРОДНОГО СЕРЕДОВИЩА Н. В. Бобровська
Миколаївський національний аграрний університет
e-mail: bobrovskanadia@gmail.com**

Взаємозв'язок людства з біосферою на сучасному етапі розвитку спонукає необхідності вирішення глобальних екологічних питань, що впливають на якісне довкілля. Системний характер екологічних загроз у глобальному середовищі обумовлено екологічною небезпекою і виникають у результаті зіткнення техносфери, що відіграє активну і агресивну значимість, і біосфери. Зростаючий рівень забруднення й антропогенне навантаження на навколишнє природне середовище завдає матеріальної шкоди майже в усіх країнах світу, а інтенсивність використання природно-ресурсної основи, у результаті виробничо-господарської діяльності з метою перетворення природних ресурсів за видами на споживчі блага, втрачають можливість до самовідновлення.

Університетом навколишнього природного середовища Інституту Аделаїди в Австралії сформовано рейтинг країн за рівнем їхнього впливу на довкілля. У дослідженні використано сім індикаторів, які утворюють два рейтинги. Перший – за пропорційним індексом екологічного впливу, за допомогою якого вимірюється вплив загальної наявності ресурсів. Другий – також за абсолютним індексом екологічного впливу, який характеризує загальне погіршення стану довкілля у глобальному масштабі [3].

Визначено, що найбільшими екологічними забруднювачами у світі, відповідно до індексу екологічного впливу (по відношенню до доступності

ресурсів), є: Сінгапур, Корея, Катар, Кувейт, Японія, Таїланд, Бахрейн, Малайзія, Філіппіни та Нідерланди. В абсолютному глобальному плані до 10 країн з найгіршим впливом на навколишнє середовище віднесено: Бразилію, США, Китай, Індонезію, Японію, Мексику, Індію, Росію, Австралію і Перу [3].

Досліджуючи рівень абсолютного шкідливого впливу на навколишнє природне середовище, зазначимо, що Україна посідає 15 місце у рейтингу [3], підкреслюючи безконтрольність і кількісне використання природно-ресурсної основи з метою отримання переважно економічних інтересів. Довгострокове надмірне використання національного багатства, зумовлене антропогенним впливом, характеризує країну аномальним рівнем техногенного навантаження на земельні, водні, біотичні, мінерально-сировинні ресурси, забруднення повітря, знищення лісів, а також зростаючим впливом наслідків глобальних змін клімату, включаючи потепління, збільшення інтенсивності опадів та ін. мають руйнівний характер на світовому рівні

Зростаюче навантаження на екосистему світу, порушення її рівноваги вимагає системного підходу у збереженні навколишнього природного середовища. Отже, процес глобальної екологізації світу повинен передбачати адаптаційний підхід через співпрацю держав у сфері охорони довкілля, з використанням успішного об'єднання національних програм і колективними діями кожної країни, на основі міжнародного співробітництва у галузі екології.

Відповідно до Паризької угоди, країни матимуть можливості використовувати ринкові механізми з метою досягнення своїх цілей зі скорочення викидів, купуючи міжнародні вуглецеві одиниці. Нові ринкові механізми будуть враховувати досвід від використання механізму спільного впровадження, механізму «чистого» розвитку та міжнародної торгівлі вуглецевими одиницями у рамках Кіотського протоколу [4].

Запровадження адаптаційних підходів потребує ратифікації Паризької угоди, що передбачає приєднання країн, які здійснюють 55,0% від загальних світових викидів парникових газів. Паризьку угоду, що покликана зупинити глобальне потепління, підписали 175 країн світу 22 квітня 2016 року. Пріоритетність передумов запровадження заходів екологічного характеру може бути обумовлена інтересами, які отримуються на глобальному (інтереси світової спільноти у збереженні і відновленні екосистем світу) і локальному (формування безпекового середовища особистості) рівнях [4].

Зазначимо, що запровадження адаптаційного підходу обумовлено процесом апроксимації (наближення) законодавства з охорони довкілля до права ЄС [1], але пріоритетним є забезпечення поступового зниження навантаження на природне середовище. Адаптаційний підхід є необхідною передумовою гарантування екологічної безпеки держави і окремих її регіонів, передбачає посилення інвестицій у технологічне оновлення виробництв, підвищення результативності реалізації природоохоронних заходів, їхнього фінансування у повному обсязі, посилення рівня відповідальності усіх учасників процесу. Необхідність запровадження нового підходу обумовлено

локальними, регіональними і глобальними екологічними проблемами, які вже перейшли у стадію катастрофічних, і здійснюють вагомий вплив на зростання загроз національній безпеці держави.

Список використаних джерел:

Національна стратегія наближення (апроксимації) законодавства України до права ЄС у сфері охорони довкілля. – Київ, 2015. – 112 с.

Dongier P. Community-driven development. Chapter 9 / P. Dongier, J. Domelen, E. Ostrom, et.al. // Poverty Reduction Strategy Paper Sourcebook. – Washington, D.C. : World Bank. – 2011. – P. 301-331. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://siteresources.worldbank.org/INTPRS1/Resources/383606-1205334112622/5805_chap9.pdf.

Рейтинг найбільших забруднювачів навколишнього середовища. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.npblog.com.ua/index.php/ekologiya/rejtingnajbilshih-zabrudnjuvachiv-navkolishnogo-seredovischa.html>.

Паризький договір [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://ecoclubua.com/2016/01/paryzkyj-dohovir/>.

УДК 338.484

ЕКОТУРИЗМ: РОЛЬ ТА ЗНАЧЕННЯ ДЛЯ ІВАНО-ФРАНКІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ *І. Р. Боднарук, Т. О. Нестерук*

Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу e-mail: uv@nung.edu.ua, tania.nesteruk25@gmail.com

Зростання популярності туризму, кількості туристичних потоків та туристичних атракцій підвищує важливість та необхідність збереження навколишнього середовища, а саме розвитку екологічного туризму. Згідно з прогнозами Всесвітньої туристичної організації екотуризм входить до п'яти основних стратегічних напрямів розвитку туризму на період до 2020 року, його темпи росту оцінюються від 10% до 30% в рік.

Основною ідеєю концепції екотуризму є гармонізація стосунків людини з навколишнім природним середовищем, турбота про збереження довкілля, що використовується в туристичних цілях, та підвищення екологічної свідомості суспільства. У широкому трактуванні під екотуризмом розуміють такі види туризму, які не приносять шкоди довкіллю і сприяють гармонійному розвитку туристичних регіонів. В більш вузькому – це подорожі, в яких основним мотивом виступає пізнання відносно недоторканої природи [1].

Основними ознаками екологічного туризму є [2, с.70]:

– спрямованість до природи (природна спадщина у формі природних ландшафтів і їхніх компонентів - головне в екологічних подорожах);